

9. lekcia v Máriinej škole:

Mária uvažuje... Simeonovo proroctvo

(Pavel Gyurász, 14. september 2014)

V Jeruzaleme žil vtedy muž menom Simeon, človek spravodlivý a nábožný, ktorý očakával potechu Izraela, a Duch Svätý bol na ňom. Jemu Duch Svätý vyjavil, že neumrie, kým neuvidí Pánovho Mesiáša. Z vnuknutia Ducha prišiel do chrámu. A keď rodičia prinášali dieťa Ježiša, aby splnili, čo o ňom predpisoval zákon, vzal ho aj on do svojho náručia a velebil Boha slovami:

„Teraz prepustíš, Pane, svojho služobníka v pokoji podľa svojho slova, lebo moje oči uvideli tvoju spásu, ktorú si pripravil pred tvárou všetkých národov: svetlo na osvietenie pohanov a slávu Izraela, tvojho ľudu.“

Jeho otec a matka divili sa tomu, čo sa o ňom hovorilo. Simeon ich požehnal a Márii, jeho matke, povedal: „On je ustanovený na pád a na povstanie pre mnohých v Izraeli a na znamenie, ktorému budú odporovať a tvoju vlastnú dušu prenikne meč, aby vyšlo najavo zmýšľanie mnohých srdc.“

Lk 2, 25-35

Milovaní bratia a sestry!

Myslím si, že nikomu netreba pripomínať, čo si v mesiaci september pripomínáme v súvislosti s Pannou Máriou. Síce sme nedávno oslavovali narodenie aj meno Panny Márie (všetko najlepšie prajem nositeľkám jej mena), ale teraz už celé Slovensko sústredí svoju pozornosť na zajtrajšiu slávnosť Sedembolestnej Panny Márie a keď k nej nemôže fyzicky putovať, tak sa chce aspoň duchovne odovzdať do jej náručia. Máriine bolesti sa zvyknú zobrazovať ako meče prenikajúce do jej srdca. Tento obraz pochádza zo Svätého Písma, zo state, ktorú ste práve počuli. Simeon povedal: „a tvoju dušu prenikne meč.“ Simeon nehovorí nič o počte, ale tradícia ich vymenúva sedem, čo znamená

vo Svätom Písme plnosť.

Simeonovo proroctvo o Ježišovi a Panne Márii je spomenuté len vo veršoch Lk 2, 33-35, ale ja som sa rozhodol prečítať celú stať o Simeonovi, lebo v nej môžeme sledovať jednu zaujímavú vec - ako Boh pripravuje Máriu na to, že bude aj znášať bolesti, a to dokonca kvôli tej osobe, ktorú jej dal on. Prvá zaujímavá vec je, že jej to oznamuje skrze človeka. Teraz neposiela anjela, aby jej vyjaval svoju vôľu alebo to, že ide o nejakú nadprirodzenú vec, ale svoj plán jej zjavuje cez jednoduchého starca. Akoby chcel Boh ukázať, že je to ľudská vec, veď bolesť patrí k ľudskému životu. Máriu nechce ako nadčloveka, pre ktorého platia iné pravidlá, ale dokonca prežije najviac bolestí. Boh jej to neoznamuje cez takú bytosť (duch), ktorá nevie pochopiť čo je to ľudská bolesť, ale naopak cez starca, ktorý si už toho vo svojom živote veľa prežil a dobre vie, čo je to skutočná bolesť. Tak sme tu mohli sledovať „Božiu citlivosť.“ A druhá vec, čo ma oslovila je, že dokonca sám Simeon je príkladom pre Pannu Máriu. Vieme, že Duch Svätý mu zjavil, že neumrie, kým neuvidí Mesiáša. A prvé jeho slová, keď chytil Ježiška do náručia boli, že teraz už môže v pokoji zomrieť, lebo sa splnili jemu dané Božie slová. Mohol prosiť Boha o ďalšie roky života, aby mohol počuť, čo bude Ježiš učiť, alebo vidieť ako vykúpi Izrael, alebo aby mohol pomáhať Márii, alebo ohlasovať, že sa narodil Mesiáš atď. To by bolo také ľudské a myslím si, žeby mu to z nás ani nikto nevyčítal. Ale Simeon o nič také neprosil, tešil sa z toho, že má dokonalý život, ktorému už nič nechýba, lebo sa splnilo to, čo mu Boh zjavil. Nie je zameraný len na pozemský život, ale aj na život s Bohom. Vďaka nemu sme mohli sledovať, ako dal Boh Márii príklad, nasledovania hodného človeka. A posledná, tretia vec je, že Boh skrze proroka chváli Ježiša, Máriinho Syna. V tomto prípade je dôvod chválenia práve utrpenie. On je na osvietenie pohanov a na slávu Izraela. Boh zjaví svoj pohľad na bolesti, ktoré bude Mária prežívať kvôli Ježišovi. Prinesie požehnanie pre každého. Chce uistiť Máriu, že aj to bolestivé a nepríjemné bude slúžiť na dobré a užitočné. Tak sme mohli sledovať, ako Boh dáva nový, spásonosný rozmer pozemským veciam. Ale táto vec upriamuje pozornosť na budúcnosť, nie je daná hneď, ako predošle dve. Teraz to už vyžaduje aj Máriinu vieru, aby prijala to, čo si

vypočula o chlapcovi.

Mária a Jozef s údivom počúvali, ako ich Boh pripravuje na ťažkú vec, a pritom si museli vypočuť aj ťažké slová „a tvoju vlastnú dušu prenikne meč.“ Budú to bolesti prežité kvôli inej osobe – osobe, ktorú milujú. Aj nám je veľmi známy pocit, keď trpíme kvôli niekomu inému, keď s ním prežívame jeho bolesť a utrpenie. Môžeme to robiť s Máriou a podľa jej príkladu. Najprv si pripomeňme Máriine bolesti a skúsme ich prirovnať k našim.

1. Tvoju dušu prenikne meč - to sú bolesti, keď nám oznámia niečo zlé o milovanej osobe, ktorú sme tak čakali (napr. zistia, že dieťa, ktoré matka čaká má nejakú vážnu chorobu). Kvôli nemu budeme mať menej pohodlný život.

2. Útek do Egypta – to sú bolesti zo strachu o milovaného človeka. Keď prichádza o prácu, o svoje živobytie, nepodari sa mu niečo, ide do neznáma...

3. Hľadanie Ježiša v chráme – bolesti z dočasnej straty blízkeho človeka: odišiel z rodiny a nedá o sebe vedieť, alebo sa stratil, odpadol od viery; situácie, keď vieme, že niekto je na zlej ceste.

4. Stretnutie na krížovej ceste – bolesti, keď vidíme nášho blízkeho trpieť a prežívame to s ním. Keď vážne ochorie manžel, manželka, rodič, dieťa v rodine a my sa musíme o neho každodenne starať, opatrovať ho. Jednoducho sa staneme spolunositeľmi jeho kríža.

5. Ukrižovanie – to je podobné predošlej bolesti, ale veľký rozdiel je v tom, že už nemôžem tomu človekovi pomôcť. Choroba alebo bieda už premožla naše schopnosti, človek je akoby ukrižovaný a už len čaká, kedy príde ulavujúca smrť. Lekári robia čo môžu, tlmia bolesť, a my už môžeme byť „len“ pri ňom a potešovať ho svojou prítomnosťou.

6. Smrť na kríži – to je bolesť, ktorú človek pociťuje pri smrti takého človeka ktorý by ešte mohol žiť. Zomrel kvôli násiliu alebo chorobe. Chýba mu ten čas, tá radosť, ktorú by mohli ešte spolu prežiť.

7. Snímanie z kríža – to je definitívna strata blízkeho človeka, či už starého, alebo mladého. Má na neho dobré spomienky, teší sa, že prežili spolu istý čas, ale uvedomuje si, že sa to nikdy nevráti a dokonca aj on ho bude nasledovať.

Bratia a sestry! My často prežívame podobné bolesti ako Panna Mária. A dobrý Pán Boh ani od nás nechce, aby nám len oznámil, že budeme trpieť a dosť. Aj nás na to pripravuje. V prvom rade tým, že Ježiš Kristus sa stal človekom a nevyľúčil zo svojho života ani bolesť, ani smrť. Keď od nás žiada, aby sme trpeli, nepozera na nás tak, že nevie, čo je to bolesť, ale naopak, on sám veľmi dobre vie, o čo ide. Ďalej, každému z nás dal príklady, v prvom rade svätých (Pannu Máriu), ale mnohí ľudia sa aj vo svojom živote stretli s ľuďmi, ktorí kvôli Ježišovi vzorne znášali utrpenie, nasledujme ich. A aj zo Svätého Písma dobre vieme, že skrze kríž sa ide do neba. Každý, kto trpezlivo znáša utrpenie kvôli Kristovi nepríde o svoju odmenu. Len tomu musíme uveriť.

Ešte jeden pekný príklad z nemocnice. Rozprával som sa s jednou mamou, ktorá mala onkologicky chorého syna. Povedala, že kvôli jeho chorobe sa v ich rodine udialo veľa dobrého, 10 roční hnevníci sa zmierili, utvrdila sa ich viera v Bohu a sú oveľa vnímavejší k druhým. A to preto, lebo vedeli prijať chorobu nie ako trest, ale ako niečo od Boha, čo môže priniesť niečo dobré. A povedala ešte jednu vec, ktorá hovorí o jej viere. Nevieam to už presne citovať, ale myšlienka bola takáto: Ja sa modlím za uzdravenie môjho syna, ale viem, že keby môj syn zomrel, dostal by sa do neba; čiže nie som si istá, či sa modlím za to, čo je najlepšie pre môjho syna, alebo za to, čo je najlepšie pre mňa. Preto má Boh právo ma nevypočuť. Je to veľmi pekné svedectvo odovzdania sa Bohu aj v ťažkostiach.

Jedna múdra osoba mi povedala, že radosti tohto sveta sa ľahko zmenia na smútok, preto chce pomôcť, aby sa všetci, ktorých má rada, dostali do neba. Tam sa budeme večne radovať. Keby Boh nevidel zmysel v utrpení, nedovolil by, aby ho jeho syn a jeho matka zakúsili. To je jediný dôkaz, že nám utrpenie môže slúžiť dostať sa k Nemu, len treba tomu uveriť. A čo môže byť dôležitejšie?